

Γράφει ο Μπάμπης Ράκης - bambisrakis@cytanet.com.cy



ΧΟΥΑΝΙΤΑ: Η κόρη του ζωγράφου από τη Σάμο

ΜΕΡΟΣ 2: Τα σακουλάκια με τα πετράδια

ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ 7

Βάδιζε σαν άγριο θηρίο από κάμαρη σε κάμαρη, κοιτώντας τους άδειους τοίχους, τα λιγοστά φθαρμένα έπιπλα. Φοβόταν να τα αγγίξει ίσως τον μάτωναν.

Έριχνε φοβισμένες ματιές από τα παράθυρο. Ελάχιστοι άνθρωποι προχωρούσαν αργά, αδιάφορα. Ποιοι είναι αυτοί; Που είμαι εγώ;

Δεν ήξερε αν είχε τρελαθεί. Μπορεί και να.

Κάποια στιγμή σε μια κίνηση απελπισίας, φόβου για το αδιέξοδο και την εγκατάλειψη στην μοναξιά, γονάτισε πάνω στο χαλασμένο δάπεδο του διαδρόμου, ύψωσε τα χέρια ψηλά και φώναξε δυνατά στην γλώσσα του:

«Φριτς Γουλφ έπρεπε από τότε να είχες πεθάνει. Το μαρτύριο που περνάς τώρα, είναι το ίδιο που ένιωθαν και τα θύματα σου, όταν τα έκλεινες στα λουτρά του θανάτου και άνοιγε η στρόφιγγα με το αέριο».

Ήταν μέρες φοβερές για αυτόν. Λες και δεν φοβόταν τον θάνατο. Αυτό που τον τρόμαζε ήταν η απόλυτη μοναξιά η απραξία. Δεν είχε διάθεση για κάτι τουλάχιστον, να κάνει ένα μπάνιο έστω και με κρύο νερό.

Τίποτε. Η απόλυτη σιωπή. Ένωθε νεκρός χωρίς να έχει πεθάνει.

Ήρθε την άλλη μέρα ο Φερνάντο μαζί με την γυναίκα του και την κόρη να καθαρίσουν το σπίτι.

Βρωμούσαν και οι τρεις από ιδρώτα. Μήπως και αυτός βρωμούσε αφού είχε μέρες να κάνει ένα μπάνιο;

Θλιβερά κακομοιριασμένα άτομα. Μήπως αυτός δεν ήταν πιο θλιβερός;

Ένα βράδυ ήρθε και τον βρήκε ο Φερνάντο.

«Αφεντικό αύριο θα έρθει ο ξένος κύριος να σε δει. Μιλά την ίδια γλώσσα μαζί σου».

Την άλλη μέρα λίγο πριν το μεσημέρι, σταμάτησε και πάλι το αυτοκίνητο του Φερνάντο. Το οδηγούσε ο ίδιος.

Είδε από το παράθυρο να κατεβαίνει από την θέση του συνοδηγού ένας άνδρας κάποιας ηλικίας με γκριζούς στους κροτάφους. Φορούσε ένα καλοραμμένο μπλε κουστούμι, άσπρο πουκάμισο και γραβάτα. Φαινόταν καθαρά πως ήταν Ευρωπαίος. Ποιος ήταν; Τι ήθελε;

Κάποιοι θα του είπαν να έρθει να τον δει. Αλλά ποιοι ήταν αυτοί;

Πήγε προς την πόρτα και την άνοιξε.

Ο άγνωστος κύριος με το μπλε κουστούμι, με ένα ψυχρό επαγγελματικό χαμόγελο, του έτεινε το χέρι και συστήθηκε μιλώντας άπαιστα αγγλικά:

-Καλημέρα κ. Morris. Ονομάζομαι Βαν ντε Φλου. Είμαι Ολλανδός και εργάζομαι για μεγάλη εταιρεία διαμαντιών στο Άμστερνταμ. Είμαι αντιπρόσωπος στην Λατινική Αμερική.

Κοιτούσε τον άγνωστο άνδρα παράξενα και καχύποπτα καθώς του έδινε το χέρι του.

Του είχε πει όμως, τις τελευταίες μέρες, ο καπετάνιος John Aston, ότι θα τον πλησίαζε κάποιος για τα διαμάντια στο Μοντεβιδέο.

Να τον εμπιστευόταν μόνο αν το έφερνε ο σύνδεσμός του. Δίπλα στον άγνωστο στεκόταν ο Φερνάντο, σοβαρός αμίλητος.

Δεν είχε άλλη επιλογή έπρεπε να τον εμπιστευθεί. Περάστε κύριε είπε και προχώρησε πρώτος στο



δωμάτιο με το στενό τραπέζι και τις τρεις ξύλινες καρέκλες.

Όταν έκατσαν είδε τον Ολλανδό να τον παρατηρεί περίεργα, καθώς ήταν αξύριστος και τα ρούχα του είχε μέρες να αλλάξει. Ίσως και να βρωμούσε.

Φαίνεστε πολύ ταλαιπωρημένος κύριε Steve Morris. Από το ταξίδι φαντάζομαι.

Ναι απάντησε αυτός ψυχρά. Ήταν μεγάλο ταξίδι.

Ο Ολλανδός αποτεινόμενος τότε στον Φερνάντο του είπε στα αγγλικά:

Κύριε Φερνάντο μας αφήνεις μόνους με τον κύριο Morris. Έλα σε μία ώρα. Αλλά να πεις στον οδηγό μου να σε φέρει με το αυτοκίνητό μου.

Ναι αφεντικό απάντησε ο Φερνάντο, σπκώθηκε και προχώρησε αμέσως προς την πόρτα.

Καθώς το παλιό αυτοκίνητο απομακρυνόταν κάνοντας τον μεγάλο θόρυβο, ο Ολλανδός γυρνώντας προς το μέρος του του είπε σε άπαιστα γερμανικά:

Κύριε Steve Morris φαντάζομαι να μη σας ενοχλεί να μιλήσουμε γερμανικά;

Ο άλλος τινάχτηκε όρθιος σαν ελατήριο και αμέσως έβαλε το χέρι του στην τσέπη του παντελονιού του και τα δάκτυλά του έπιασαν το όπλο του.

Ο άγνωστος άνδρας παρέμεινε ατάραχος.

Καθίστε κύριε Morris του είπε. Δεν κινδυνεύετε από εμένα. Είμαι πράγματι Ολλανδός. Ανήκω όμως στην ομάδα προστασίας ατόμων που έρχονται από την Ευρώπη. Επίσης βοηθώ στην ασφάλεια και διαφύλαξη των πολύτιμων αντικειμένων που τα άτομα αυτά έχουν μεταφέρει μαζί τους.

Καταλαβαίνετε δεν μπορεί να είστε εκτεθειμένος χωρίς προστασία και ασφάλεια σε ένα τέτοιο μέρος που όλα είναι πιθανά και η ζωή δεν υπολογίζεται.

Ο Φριτς Γουλφ χωρίς να καθίσει και έχοντας συνείδηση το χέρι στην τσέπη, του έθεσε την ίδια ερώτηση που είχε και στον καπετάνιο, αυτή την φορά όμως στα γερμανικά:

Τότε κύριε Βαν ντε Φλου γιατί δεν με σκοτώνετε και να αποκύψετε αυτά τα πολύτιμα που μεταφέ-

ρω. Τι σας κάνει να με θέλετε ακόμη ζωντανό;

Δεν είναι μόνο εγώ που σας θέλω ζωντανό κύριε Morris. Αλλά και άλλοι πιο σημαντικοί από εμένα. Για παράδειγμα ο τραπεζίτης της Εθνικής Τράπεζας του Μοντεβιδέο και ένας άλλος πολύ σημαντικός παράγοντας που ανυπομονεί να σας γνωρίσει.

Πληροφορήθηκε τον ερχομό σας από καιρό και περιμένει να συναντηθείτε. Να δει το αγγλικό σας διαβατήριο, να υπογράψετε και να φυλάξει σε θυρίδα ασφαλείας αυτά που φέρατε μαζί σας και να σας παραδώσει το κλειδί. Μόνο εσείς θα κρατάτε το κλειδί.

Δεν είναι μόνο αυτός που σας θέλει ζωντανό κύριε Morris.

Όσο μιλούσε τον άκουγε προσεκτικά. Ήταν φανερό ότι ο άγνωστος αυτός άνδρας γνώριζε το πραγματικό του όνομα. Θα μπορούσε σε κάποια στιγμή να το αναφέρει για να τον εκβιάσει. Όμως δεν το έκανε.

Αυτό που επιδίωξε από την πρώτη στιγμή ήταν να μπει και να κυριαρχήσει στην ζωή του. Ο Φριτς Γουλφ δεν είχε επιλογές. Δεν θα μπορούσε να μείνει άλλο μόνος μέσα σε αυτό το άθλιο σπίτι.

Χωρίς να αφήσει το χέρι του να κρατά το όπλο τον ρώτησε:

Είπατε πως δεν είναι μόνο ο τραπεζίτης που θέλει να μείνω ζωντανός. Ποιοι είναι οι άλλοι;

Είναι αρκετοί κύριε Morris. Θα τους γνωρίσετε. Είναι σημαντικά άτομα στην ελίτ κοινωνία του Μοντεβιδέο. Εξάλλου αυτό θα γίνει πολύ σύντομα αφού πρόκειται να μετακομίσετε, σήμερα κιάλας, για την νέα σας κατοικία.

Τι εννοείτε ότι θα μετακομίσω στην νέα μου κατοικία;

Εννοώ κύριε Morris, ότι σε λίγο που θα έρθει ο Φερνάντο με τον οδηγό μου θα σας πάρουμε μαζί μας. Δεν φαντάζομαι να θέλετε να μείνετε ακόμη μια νύκτα σε αυτόν τον στάβλο;

Κι' όμως σε αυτόν τον στάβλο κάποιος αποφάσισε να με βάλει. Κι' αυτός φυσικά δεν είναι ο Φερνάντο.

Ο Βαν ντε Φλου δεν απάντησε. Σπκώθηκε και του είπε:

Σε λίγο φθάνει το αυτοκίνητό μου. Καλύτερα ετοιμασθείτε.

Είμαι έτοιμος απάντησε ψυχρά, αυτός. Δεν έχω να πάρω παρά μόνο το ναυτικό μου σάκο.

Ήταν φανερό ότι ο Βαν ντε Φλου θα κυριαρχούσε στην ζωή του. Ποιος ήταν ο στόχος του; Τί περίμενε από αυτόν;

Ο χρόνος θα δείξει σκέφθηκε και ακουμπώντας τα δάκτυλα στην τσέπη του παντελονιού του και βεβαιώθηκε για άλλη μια φορά ότι κρατούσε το όπλο του.

Σε λίγο ο Steve Morris θα ακολουθούσε την μοίρα του, αλλά καλύτερα την μοίρα που θα καθόριζε για αυτόν ο Βαν ντε Φλου.

Έτσι φαινόταν πως θα γίνει.

Θυμήθηκε ξανά τα λόγια του καπετάνιου:

Να προσέχεις όχι μόνο από τους «κυνηγούς» αλλά και από τους δικούς σου.

Ποιος ήταν όμως ο μυστηριώδης Βαν ντε Φλου και ποιος ήταν ο ρόλος του στην «ελίτ» κοινωνία του Μοντεβιδέο την περίοδο εκείνη;

Συνέχεια την επόμενη εβδομάδα